

Љ КОСМИЧНИ ПРИЯТЕЛИ

Приятелi космични,
колко сте чувствителни, ревниви...
Навярно вие, четете книгата сияйна!
Държете с доблест буквите, печата,
В душите ни, самата тайнствена-тайна...
Приказка!

Дали вие, знаете приказката ни човешка?
Но, залисани, заплетени в космична нишка
пренебрегвате златният и край, Верният отговор!?
Дали имат те - земните ми приятели, опушени
от проблемен гнет, грам съпричастност, дават ли
пукната пара, състрадателна въздишка за перото,
отскубнато от пределите на болка свише?!

Няма да дам и пет пари ако перото ни залъгва даром.
Ако не ни възвиси към памет с въздишките на Сафо;
Римите на Пушкин; Лорка; Поети тъй неземни!
И любовта страдалческа на Пею Яворов, съдбовна!

Сълза! За малцината приятели "Пръснати цигани"...
За род, потекло, потомство и родина?! Неописана болка!
Дано никога с ревност от чувствителност да не отминат
в сърцето ми последната, пропукана, спасителна лодка
за обич и любов!
Да не я нарекат малоценна, ненужна за тук и отвъдното!

Тогава... Приятелi космични...
Затворете книгата - роман на живота!
И спрете, чрез перото си-любов и обич да я пишете!
Но все пак, не ни оставайте глухи, слепи и коварни!

Не обсебвайте приятелите ми, обичаните, любимия...
Ще прочета в душите ви речите безсловесни, слова
отчетливи. Ще се стопите снежинки обичани!
От ласки разточителни на птици, преродени цигани...

Ласки самородни за и от същества неземни!
Сега, те са ваши! Докато, перо слово ниже! Приемете ги!
Приемете ги! Приятелi космични! Приемете ги!
Благословени да са! С Вашата благословеност! Приятелi!

